

Litva není žádný Rusko! – cestovní zpráva

Že pojedeme do Litvy a ještě navíc vlakem přes Polsko, nám začalo být definitivně jasné, až když jsme v rukou drželi jízdenky. Před tímto takřkajícím zlomovým momentem jsme celou tuto cestu řadili někam do říše sci-fi. Ale dostali jsme peníze, a tak jsme já a Zdeňka (alias profesorka Červenková, moje „*adoptivní matka*“) prostě museli jet.

V úterý 22. května 2001 jsme tedy nastoupili do vlaku do Wroclawi; pak nás čekaly ještě 3 další. Kupodivu i přestup ve Varšavě (asi v 6 ráno) lze zařadit mezi zdařilé akce. Polsko je nevzhledné asi jako okolí trati ve Vysočanech – jenže skrz Vysočany člověk jede 10 minut a přes Polsko 15 hodin... Ve východním Polsku už není ani asfalt na silnicích, takže jsme se myslím docela právem obávali toho, kam vlastně jedeme. V duchu jsme viděli strašlivé výjevy. Nicméně zatím jsme ještě měli české řízky a z vlaku jsme nemuseli ven do té nehostinné krajiny, a tak cesta sice pomalu, ale přece jen ubíhala.

První nádraží v Litvě vypadalo jako domeček na modelovém kolejišti, bylo prostě krásné. Říkali jsme si, že je to určitě na uvítanou a pak to bude hrůza. Milá malá Litvo, musíme se Ti omluvit. Vypadáš FAKT dobře. Do Vilnius – hlavního města – jsme dojeli kolem šesté večer. Už na nás čekala Elena, s níž jsem si dopisoval prostřednictvím mailu a dohadoval veškeré podrobnosti, a nevědomky nám připravila hned několik dalších překvapení. Je jí asi o 20 let míň, než jsme mysleli. Anglicky se domluví, což asi z vrozené skromnosti pořád zapírala (docela dobře se jí napovídá), a do hotelu nás odvezla golfem. Začínali jsme věřit, že Litva (už) není žádné Rusko – a tomuto faktu budiž provolána sláva...

Večer jsme si prohlédli **Vilnius**, dali si večeři v restauraci na náměstí a jeli do hotelu taxíkem, který je mimochodem daleko levnější než v Praze. Pořád a pořád jsme mluvili a dokonce i Zdeňka konečně přestala podceňovat svojí angličtinu. Druhý den ráno (snídaně v ceně hotelu) jsme vyrazili Eleniným červeným golfem do **Vilkaviškis**, města vzdáleného asi 160 km od Vilnius. Tam sídlí „Vilkaviškio jaunimo ir vaiku centras“, tedy *dětské a mládežnické centrum*. Kdysi u nás fungovaly domy dětí a mládeže (to bylo dost podobné), jenže kterási „moudrá hlava“ (ty uvozovky by měly být asi desetinásobné!) je prohlásila za komunistický přežitek a je po ptákách... Cestou do Vilkaviškis jsme ještě navštívili hrad **Trakai** – je na ostrově v jezeře a vypadá prostě skvěle. Kdysi dávno tam sídlil litevský velkovévoda. V Litvě už končil školní rok, a tak jsme potkali asi 20 tříd na školním výletě. V nádherné restauraci s výhledem na řeku jsme si také dali oběd a pivo Švyturis, které mi bylo velmi sympatické již od minulého večera (další překvapení, které nám Litva nachystala). Ve Vilkaviškis jsme si prohlédli centrum mládeže a k němu přidružený klub Nukleus. Lidé z něj jsou věkově blízcí našemu ŠOKu; klub pořádá různé aktivity (keramika, fotografování, jachtařské vyjížďky, diskotéky atd.) a z celé činnosti je vidět, jak nesmírně se snaží něco dělat, pro sebe i pro jiné. Pravda, s penězi od radnice se to něco dělá poněkud lépe než nám. Ale my si přece taky nemůžeme (moc) stěžovat, ne?

Večer nás čekal ještě výlet k jezeru Vyštytis, které je – kromě toho, že je tam moc hezky – zvláštní tím, že druhý břeh patří Rusku. Mimochodem – jediné skutečně ohavné místo, které jsme v Litvě viděli, byl hraniční přechod do Ruska. U jezera je tábor s dřevěnými sruby, hřišti atd., kde budeme **příští červen** trávit celý týden – dohodli jsme totiž toto: v Litvě, Dánsku a u nás vytvoříme skupiny po deseti lidech a budeme se vzájemně navštěvovat. Program pobytu v Litvě je zatím ještě v jednání, ale můžeme slíbit, že se máte (máme!) na co těšit... Pak všichni přijedou k nám.

Další den jsme ráno vyrazili do města **Kaunas**, kde jsme se s Elenou rozloučili, protože měla nějakou důležitou schůzku na radnici. Prohlédli jsme si město (hezké a čisté) a odpoledne odjeli autobusem do Vilnius. Tedy autobusem ... měli jsme jet expresní linkou ... přijel minibus Mercedes a řidič nám sám od sebe naložil zavazadla... Příjemná země se vždy pozná podle příjemných detailů, ne podle propagandistických řečí. Večer jsme se ještě prošli po Vilnius (večeře byla velmi dobrá) a šli jsme spát. Nazítří nás čekala dvaadvacetihodinová cesta domů. Proběhla bez problémů, dokonce se v lůžkovém vlaku z Varšavy dalo i spát. Nejnejpříjemnější na celé cestě – kromě bezútešného pohledu na polský venkov – byli polští celníci a hraniční stráž.

Inu tak, milé děti. Byl to dobrý výlet a také musíme pochválit Elenu za to, jak se nám věnovala a snažila se nám ukázat co nejvíce ze své země. Ještě tam pojedeme, protože to stojí za to. Pojeďte taky.